

ges en afvejning af hensynet til skyldneren over for hensynet til inkassobureauets kunders interesse i en effektiv og hurtig inddrivelse af deres berettigede krav. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 9.

I forbindelse med høringen over betænkningen har der været rejst spørgsmål om adgangen til at kræve inkassoomkostninger betalt af skyldneren. Arbejdsgruppen anfører herom bl.a., at den omstændighed, at en skyldner har overskredet betalingsfristen for en fordring, ikke i sig selv medfører, at skyldneren efter almindelige erstatningsretlige regler har pligt til at dække enhver udgift, som kreditor eventuelt afholder til inddrivelse af fordringen, herunder udgifter til inkassobureauer. Det er således udgangspunktet, at salær til inkassobureauer m.v. kun kan medtages som en del af sagsomkostningerne under en retssag, hvis der er hjemmel hertil i aftalen mellem skyldneren og kreditor. I retspraksis anerkendes dog, at inkassosalær til den pågældende advokat i et vist omfang medtages som en del af sagsomkostningerne.

Det anføres i betænkningen, at der under arbejdsgruppens drøftelser er rejst spørgsmål om, hvorvidt der også efter en eventuel gennemførelse af en autorisationsordning vil være grundlag for en sådan forskel mellem advokater og inkassobureauer m.v., men arbejdsgruppen bemærker, at det på grundlag af de gældende regler vil være i strid med god inkassoskik, såfremt et inkassobureau uden hjemmel i aftalen mellem skyldneren og kreditor kræver sit salær m.v. betalt af skyldneren. Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at spørgsmålet om kreditorens ret til at kræve diverse inddrivelsesomkostninger betalt af skyldneren ikke bør reguleres i en lovgivning, der alene vedrører den virksomhed, som udøves af inkassobureauer m.v.

Der henvises til betænkningen side 57-58.

Justitsministeriet kan i det væsentlige tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, men finder dog, at det på baggrund af den påpegede mulighed for, at visse udgifter til et autoriseret inkassobureau eventuelt vil kunne anerkendes som nødvendige og rimelige og medtages som en del af sagsomkostningerne i forbindelse med en retssag, næppe i forbindelse med lovforslaget bør fastslås, at det i alle tilfælde vil være i strid med god inkassoskik at kræve visse salæruddgifter m.v. betalt af skyldneren uden hjemmel hertil i aftalen mellem skyldneren og kreditor.

4.4.2. Indholdet af rykkerskrivelser m.v.

Arbejdsgruppen anfører, at det bør være et centralt krav, at en skyldner får reel mulighed for at bedømme det fremsatte krav, navnlig inden der f.eks.

indgås et frivilligt forlig, som efterfølgende kan danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse ved fogedretten.

Arbejdsgruppen har på den baggrund fundet, at der bør stilles krav om, at krav om betaling som hovedregel først skal fremsættes skriftligt og indeholde de oplysninger, som må anses for nødvendige, for at køberen kan bedømme, om kravet er berettiget, og om det skyldige beløb er opgjort korrekt. Dette skriftlige påkrav skal endvidere angive en frist på 8 dage, inden for hvilken skyldneren kan indfri fordringen uden at risikere, at inkassobureauet m.v. foretager sig noget, som eventuelt vil kunne påføre skyldneren yderligere udgifter – navnlig iværksætter retlige skridt mod skyldneren. En sådan frist vil give skyldneren mulighed for at betale eller fremsætte indsigelser og dermed foregribe yderligere inkassoskridt.

Der henvises til betænkningen side 52.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, idet Justitsministeriet dog finder, at den nævnte tidfrist i påkravsskrivelsen bør være (mindst) 10 dage.

Der henvises til lovforslagets § 10.

4.4.3. Personlig henvendelse til skyldnere

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om det fortsat bør være tilladt for inkassobureauer m.v. at rette personlig henvendelse til skyldnere på disses bopæl eller andre steder, hvortil der ikke er almindelig adgang. Baggrunden herfor er, at personlig henvendelse efter arbejdsgruppens opfattelse indebærer en særlig risiko for urimelig pression, som efterfølgende vil kunne være vanskelig at bevise, jf. ovenfor under pkt. 4.2. Dette gælder især ved personlig henvendelse, der sker uden skyldnerens forudgående samtykke hertil.

Arbejdsgruppen anfører, at et forbud mod personlig henvendelse, der sker efter aftale, vil lægge unødvendige og uhensigtsmæssige hindringer i vejen for en effektiv inddrivelse af fordringer, som trods rykkerskrivelser ikke betales. Inkassobureauet kan ved et besøg hos skyldneren få et bedre indtryk af skyldnerens evne til at betale, og det vil ofte være en fordel for både skyldneren og kreditor, at man efter forudgående aftale sætter sig sammen og f.eks. prøver at fastsætte en realistisk afdragsordning.

Der henvises til betænkningen side 52.

Justitsministeriet er enig i disse synspunkter, og lovforslaget indeholder således ikke regler om begrænsninger i adgangen til efter forudgående aftale med skyldneren at aflægge besøg på bopælen m.v.

Med hensyn til spørgsmålet om adgangen til at rette personlig henvendelse til skyldnere uden forud-